Dan CIUHANDU

MAŞINA STRATEGICĂ

Profesorul Emilius avea de lucru. Era pe versantul pe care-l explora de mai multe săptămâni şi tocmai spărsese o bucată de rocă în două. Foarte mulţumit de ceea ce văzu în despicătura pietrei, se apucă să noteze în carnetul de note primele observaţii referitoare la natura acesteia. Era pur și simplu încântat ţinând în mână ceea ce avea de mult în minte, adică exact mineralul căutat, mineralul mult râvnit, mineralul strategic, căutat cu atâta îndârjire zile la rând. Îşi aminti cum pledase în faţa senatului pentru aprobarea finanţării proiectului de prospecţiuni, folosindu-se de tot arsenalul său de cunoştinţe, inclusiv de nebănuite talente oratorice. Ştia că cei care îl ascultau aveau încredere în el şi după dezbateri îndelungate primi, în sfârşit, undă verde pentru cel mai important proiect din viaţa sa. Meritase să parcurgă drumul până în creierii Marilor Munţi, împreună cu echipa sa cea mai bună şi se simţea acum, la fel ca un marinar care, aflat de cart, zăreşte pământul, după săptămâni de aşteptare. Se gândea deja la modul în care avea să dea de veste mai tinerilor săi colaboratori în această seară minunată ce urma să se lase curând. Termină notele cu o concluzie scurtă: „Evrika!"

Puse jumătăţile de rocă în rucsac şi urcă satisfăcut spre echipa de studenţi care robotea ceva mai la deal. Soarele apusese, iar în atmosferă persista o căldură plăcută, de primăvară. Urcă pe versant, în pas vioi, dar simţi că-i alunecă un picior la vale. Crezu, un moment, că a călcat pe o piatră nesigură însă simţi imediat cum se cutremură tot muntele, ca din senin. Parcă se afla pe marginea unui vulcan ce sta să erupă. Versantul trepida, cuprins de spasme, din ce în ce mai puternic și un vuiet interior se auzi crescând în intensitate. Încercă să-şi avertizeze grupa de studenţi, aflată încă la lucru, dar era inutil. Zgomotul creştea de la o secundă la alta, pământul sta parcă să se răstoarne. Într-o clipă înţelese exact ceea ce va urma: o alunecare de teren. Din cârmitura văii se prăbuşi, mugind spre el ca un balaur, un râu negru de pământ înţesat cu roci, cu trunchiuri de copac, cu zdrenţe colorate. Voi să se dea la o parte din calea valului uriaş ce se înderepta spre el, măturând valea, de parcă toată ar fi fost numai a lui. Încercă, în

zadar, să fugă dar picioarele îi erau parcă prinse într-o capcană. Voi să strige dar nu reuşi decât să geamă. Simţi că i se face cald dar nu avu timp să-şi arunce de pe el bluza de trening. Într-o clipă simţi cum îi zboară rucsacul din mână, cum o forţă uriaşă îl ridică pe val, îl pune în mişcare, împingându-l spre valea ce i se păru, dintr-odată, nesfârşit de adâncă. Revăzu rapid în minte o secvenţă desprinsă dintr-un film cu avalanşe montane şi, în urechi, îi răsună sfatul unui monitor de schi: „Dacă sunteţi surprinşi de o avalanşă, încercaţi să vă ţineţi capul la suprafaţă dând din mâini şi din picioare, ca şi când aţi înota!" Brusc îi veniră în minte câteva mişcări exersate, în copilărie, la cursurile de înot şi începu să dea disperat din braţe. Mişcările avură efectul scontat şi văzu cu surprindere că aluneca la vale, odată cu valul de pământ, ţinându-se totuşi la suprafaţă. Simţi o serie de arsuri pe piept şi pe picioare şi realiză că hainele încep să i se sfâşie de parcă ar fi fost făcute dintr-o ţesătură ieftină. Se gândi cu câtă trudă îşi făcuse rost de un echipament cât de cât profesionist, cât de mult plătise pentru el, dar nu era timp pentru sentimente meschine. În schimb îi veni să strige de bucurie că putea respira dar se abţinu imediat văzând că viteza cu care aluneca era din ce în ce mai mare. Valea duduia ca scuturată de cutremur şi vuietul puternic, ca un urlet de fiară, îi măcina timpanele. O stâncă fu desprinsă de urgia ce se revărsa spre vale şi începu să se rostogolească, în mare viteză, pe panta abruptă. Noroc că era în lateral şi cu câţiva zeci de metri mai jos de el. Emilius se întrebă, într-o fracţiune de secundă, ce se întâmplase cu echipa sa de studenţi care săpau după roci şi minerale, aproape de el, ceva mai sus, doar cu un minut înainte. Aruncă o privire grăbită înapoi încercând să zărească vreo făptură omenească târâtă, la fel ca şi el, la vale, de monstrul dezlănţuit. S-ar fi simţit mai puternic dacă ar fi văzut şi pe altcineva în aceeaşi situaţie cu el însă nu zări pe nimeni, în schimb, când se uită din nou înainte, simţi cum se îndreaptă cu viteză drept spre un copac gros creascut tocmai pe direcţia lui de înaintare. Bill + Ann = Love, mai apucă să le citească înainte de a vedea negru în faţa ochilor.

Avu parte de un somn lung, nefiresc prin senzaţiile provocate, de parcă nimic teribil nu se întâmplase înainte şi memoria de scurtă durată îi fusese ştearsă în totalitate. Se simţea într-un scenariu de film cu cadre schimbate la întâmplare, alternând epoci istorice diferite cu figuri omeneşti necunoscute, frânturi de amintiri, dorinţe mai vechi

neîmplinite, totul într-un carusel ameţitor ameninţând să ţină o veşnicie. După o lungă perioadă, echivalentă cu un secol, începu să-şi limpezească mintea, să-şi rememoreze scenele trăite, dându-şi seama că are control, cât de cât, asupra visului său lung şi haotic. Simţi că se trezeşte încet, încet, de parcă ar fi avut tot timpul de pe lume să-şi revină. În jurul său era o linişte de catedrală şi parcă lumea în care trăia se oprise dintr-odată, în loc, fără nicio legătură cu ameţeala produsă de un amestec întreg de scene parcurse în mare viteză.

Îşi aminti că, la început, era într-un fel de circ antic, în ceva ce părea a fi un fel de Colosseum, în care se văzu legat de mâini şi de picioare cu lanţuri, înconjurat de fiare sălbatice, strivit de o senzaţie de durere, stăpânit de teamă. Trupul îi era plin de sânge și niște luptători îmbrăcaţi în armuri îl ameninţau cu nişte arme strălucitoare în timp ce-şi dădeau comenzi scurte unii altora. Alte personaje îmbrăcate în robe albe de senatori romani, erau aproape de el şi se aplecau întrebându-l răstit, într-o limbă demult uitată, ceva ce el nu pricepea deloc. Ce voiau acei oameni de la el şi de ce se apropiau de el pe rând nu putea să priceapă cu niciun chip. Simţea totuşi că parcă deţinea o informaţie importantă imposibil de comunicat sau de înţeles. Apoi scena se mută brusc în alt cadru, de data aceasta mult mai paşnic. Se simţi legănat, ferit de soare, mângâiat, întrebat dacă se simte bine, dacă vrea să nu pic mănânce, dacă nu cumva îi este un pic sete, dacă nu cumva îi este un pic somn, dar şi dacă nu cumva îşi aminteşte nu ştiu ce lucru zărit cândva, undeva. Parcă plutea ca dus într-o lectică şi nu trebuia să facă niciun efort pentru a se deplasa. Simţi brusc că îl oboseşte atâta grijă şi nu se osteni decât să mormăie că vrea doar să fie lăsat în pace, să doarmă, să se odihnească şi apoi să plece din noi pe munte, la studenţii lui, la pietroaiele lui iubite.

„Păcat de bunele intenţii ale acestor oameni necunoscuţi dar cumsecade şi plini de bunăvoinţă iar tu să nu-ţi doreşti nimic altceva decât să le întorci spatele, să scapi de ei, să vrei să pleci de unde ai venit, într-o tabără de munte în care dai cu ciocanul în pietre, de parcă asta ar fi cea mai mare fericire de pe lume. Ciudat!" îşi spuse el ca pentru sine. Dar nu avu prea mult timp să se gândească dacă i-a supărat prea mult pe acei necunoscuţi cumsecade, pentru că fiinţa şi gândurile i se mutară în alt loc, în alt timp. Aici era ceva mai multă gălăgie, lume mai multă, unii veneau, alţii plecau, era multă agitaţie în

jur şi se vedea chiar şi o piscină. Se simţi stropit cu apă curată şi călduţă, se simţi curăţat parcă de toate relele de pe lume şi avu dintr-odată senzaţia că se află într-un cadru desprins din paradis.

Dureri nu mai avea, şi se bucură cel mai tare că se simte bine. Era treaz de-a binelea şi avea impresis că totul a fost un vis când, brusc, îşi aminti de alunecarea sa nebunească la vale. Oare să fi fost real sau a fost doar începutul coşmarului chinuitor de lung.

„Să facem controlul stării de sănătate generală" gândi el începând să-şi inspecteze, pe rând, membrele inferioare, membrele superioare, gâtul, capul, degetele, spatele. Toate păreau a fi la locul lor când îi veni în minte gândul că s-ar putea să lipsească din el o parte sau alta sau să nu fie în stare de funcţionare deplină.

„După câte încercări am avut de trecut s-ar putea să nu mai fi rămas tocmai întreg, aşa că, ar fi cazul să mă mişc încet şi cu măsură. „Să încep cu degetele de la picioare". Simţi cum degetele prind viaţă. „Acum cele de la mâini". Aici parcă nu mai era tocmai în ordine totul. Se gândi o clipă că-i lipsesc unul sau mai multe degete. „Ce-ar fi să arunc o privire". Atunci simţi că are ceva pe ochiul stâng, şi îşi dădu seama că este bandajat la cap.

„Înseamnă că sunt în spital", bombăni el nervos, ca pentru sine. Nu-i plăceau spitalele şi tot ceea ce ţinea de ele adică saloane, medici, miros de dezinfectant, ace, seringi, feşe, medicamente, tratamente, consultaţii, vizite şi contravizite. Munca de la catedră împreună cu incursiunile periodice pe teren îl ajutase să-şi menţină o stare de sănătate bună, ferită de boli, antibiotice, aşteptări pe la uşi, reţete şi controale, în afară de cele obligatorii, necesare la angajare sau la obţinerea permisului de conducere. Dacă ar fi fost toţi ca el, medicii ar fi stat aproape degeaba prin cabinete, spitale sau clinici. Acum însă i se înfundase şi mirosul puternic, antiseptic, ce îl asalta din toate părţile îi aminti că nicăieri nu e ca acasă. Dar parcă tot era mai bine că stătea pe loc şi nu mai aluneca la vale. Şi nu oricum, nu pe sanie, nu pe schiuri ci, vai de el, pe un val de pământ care îl putea înghiţi în orice moment sau putea să-l arunce într-o stâncă făcându-l praf. Cu ochiul sănătos se uită la propriile mâini. Erau la locul lor. Degetele, la fel. Probabil că nu le mai mişcase demult şi se speriase degeaba. Dar oare cât stătuse pe patul de spital? Înseamnă că tot coşmarul a fost adevărat? Dar ce era cu oamenii aceia supăraţi şi ce era cu interogatoriile îndurate? îşi

aminti pe scurt toate încercările trecute şi începu să facă treptat, treptat ordine în mintea sa, separând visul de realitate, fantasmele de chipurile cunoscute. Parcă erau prea multe nepotriviri în toată povestea. Avu încă o revelaţie plăcută când văzu că, de fapt, vedea şi cu ochiul celălalt care era, din fericire, doar bandajat dar sănătos, şi că putea chiar să deosebească micile ochiuri de tifon din faşa care îl acoperea. Şi mai putu să constate că putea să-şi mişte capul în sus şi în jos, la stânga sau la dreapta uşor, ce e drept, dar fără dureri. Se simţea nesperat de bine.

„Doctore, pacientul îşi revine din nou" auzi el o voce venind de deasupra capului său. Se gândi că i se acordase o mult prea mare atenţie din moment ce fusese atât de atent supravegheat.

„Eşti sigură?", veni o replică din celălalt colţ al camerei. Emilius remarcă un tânăr îmbrăcat în halat alb, aflat cu spatele la el, în timp ce căuta ceva într-un dulăpior cu tot felul de cutiuţe colorate.

„Ia-i pulsul, măsoară-i tensiunea şi notează valorile în foaia de observaţie!" mai spuse cel care acum părea a fi medicul său personal. Persoana responsabilă cu supravegherea sa permanentă se conformă imediat şi tânărul medic intră în posesia datelor solicitate.

„Domnule profesor, mă auziţi?" Emilius vru să spună ceva dar avu o reţinere. Îi reveniră în minte chipurile acelea de oameni care se răstiseră la el în vis şi îi ceruseră să le spună nu ştiu ce. În timp ce medicul repetă întrebarea, Emilius se gândea la visul său încercând să priceapă de ce până acum auzise în jurul său doar întrebări când se ştie doar că un pacient trebuie lăsat să spună ce îl doare sau dacă îşi doreşte ceva, atunci când se trezeşte. Înţelese că fusese tratat ca o persoană foarte importantă, ca o personalitate chiar şi că, probabil, tratamentul de care avusese parte se datora unor cauze oculte, necunoscute lui şi care nu prea aveau mare legătură cu starea în care zăcuse o bună bucată de timp. Sau poate că aşa era prin spitale şi el încă nu aflase? Dar nu, în mod sigur, nu era aşa. De prea multe ori auzise că pacienţii erau trataţi ca vai şi amar, puşi să doarmă câte doi într-un pat, prost hrăniţi şi chiar trataţi insuficient. „Ceva nu miroase a bine" îşi spuse şi se pregăti de o mică stratagemă de autoapărare. Ce-ar fi să facă puţin pe amnezicul până se va clarifica cum stau lucrurile şi, după aceea, să vadă el ce va face sau ce va spune. Se hotărî să nu mai facă nicio mişcare inutilă şi să tacă. De multe ori tăcerea se dovedeşte a

fi de aur şi fuga sănătoasă, dacă ştii cum să le foloseşti. Reţinerea îi fu răsplătită pe deplin când îl auzi pe medic spunând către asistenta sa:

„Continuă să-l monitorizezi. În curând se lasă seara aşa că te rog să-i supraveghezi atent starea generală. Eu ies din gardă peste o oră. Dacă apar complicaţii să mă chemi de acasă. Ştii doar că răspundem cu capul de persoana sa. Dacă se trezeşte încă odată, anunţă-l imediat pe domnul maior. Şi ai grijă ca santinela să nu lipsească nicio clipă de lângă uşa rezervei. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de el sau să încerce să-i vorbească. Indiferent ce se va întâmpla să-mi raportezi mâine dimineaţă tot ce s-a întâmplat”.

Auzind expresia „să-mi raportezi”, Emilius realiză că se afla într-un spital al armatei sau că, cel puţin, se afla sub pază armată. Dar oare ce făcuse sau ce văzuse de era atât de straşnic supravegheat? Să fi fost descoperirea mineralului atât de importantă pentru forţele armate, să fi spus cândva ceva ce nu trebuie cui nu trebuie sau să-l fi „turnat” cineva? Dar ce oare să fi spus şi, mai ales, cine să-l fi „lucrat”? Poate un student, poate o studentă, poate unul din asistenţii lui. Oricum, era avizat de faptul că în universitate nu era de chiar de capul lui şi că dacă vorbeşte în plus sau cu cine nu trebuie, despre ce nu trebuie, putea avea oricând necazuri. De fapt, nu neapărat cine ştie ce necazuri, poate doar neplăceri de genul să i se mai ia din ore, să nu i se aprobe un proiect, o expediţie de recoltat minerale, sau să fie trimis, pentru un timp, într-un laborator obscur la efectuat de analize chimice până îi mai trece atitudinea protestatară, şi, mai ales, să nu mai fie lăsat să plece la congrese internaţionale sau să nu poată coresponda în voie cu profesori din alte universităţi de prestigiu. Nu-şi aminti nici măcar să fi avut dispute verbale cu şefii săi de la universitate, să fi avut „ceva” la dosar sau să fi contestat cândva o decizie importantă venită „de sus”. Era doar un profesionist care avea norocul să-şi iubească mult meseria şi pe care nu-l interesa prea mult dacă altora le convine sau nu acest lucru. Se întreba ce rol putea avea „maiorul” în povestea cu intrarea lui accidentală în spital şi se gândi cum să facă să scape cât mai repede din această situaţie care începea să ia turnura unei încurcături în care intrase fără să ştie pentru ce. Dar decât mort prin vreo râpă, îngropat de valul de pământ, parcă tot era mai bine aşa, pe patul de spital, fie el al armatei.

Rumegându-şi gândurile nici nu observă că rămăsese singur în

rezervă. Medicul părăsise încăperea, la fel şi asistenta.

„Poate mai au şi alţi pacienţi de tratat că doar nu sunt eu singurul suferind din spital, sau poate mai ştii?”

Nu trecu multă vreme şi văzu că uşa se deschide şi doi bărbaţi, îmbrăcaţi în uniformă, intrară grăbiţi în încăpere. Unul rămase în mijlocul camerei, celălalt veni spre el. Când se apropie, Emilius văzu că are trese de maior. Binecuvântă ceasul în care plecase în armată.

„Deci, el este” reflectă Emilius neştiind ce-l aşteaptă… „Probabil că i s-a raportat imediat că am dat semne de viaţă. Ce rapid circulă informaţiile pe aici!”

„Domnule profesor, puteţi vorbi?” auzi el vocea maiorului, dar nu răspunse nimic. Întrebarea se repetă şi Emilius avu aceeaşi lipsă de reacţie. Maiorul dădu din mână a lehamite, luă foaia de observaţie de la capătul patului, se uită atent la cifrele de pe ea, apoi la pacient, apoi din nou la fişă. Părea dezamăgit că nu găsise exact ce voia şi arăta, mai degrabă, ca o persoană căreia i-ai fi dat întâlnire la 5 şi ai fi apărut pe la 9. Maiorul păru dintr-odată obosit, plictisit şi agasat.

„Înţelegi ceva, locotenente?” îl întrebă pe celălalt.

„Cred că pacientul şi-a revenit fizic dar se află într-o stare de amnezie totală” veni răspunsul celuilalt.

„Crezi că mai e cazul să mai venim aici să-l vedem pe profesoraşul ăsta cum zace ca o legumă, locotenente? Ce crede specialistul în contrainformaţii din tine?”

„Din câte-mi dau eu seama este posibil să fi aşteptat degeaba să-şi revină. Cred că vor trece câţiva ani până să-şi dea seama ce s-a întâmplat cu el. Oricum ceea ce-şi va mai aminti atunci va fi atât de vag şi atât de puţin important încât nu va mai avea nicio importanţă pentru noi. Experienţa mea în astfel de cazuri îmi spune că misiunea noastră se apropie de sfârşit, domnule maior”.

„Mă gândesc ce-i voi spune generalului de brigadă în urma investigaţiei făcute”, zise maiorul. „Voi lua toate datele cu mine şi voi încerca să-l conving să ne aprobe trecerea pacientului în clasa de observaţie B. Sper că va înţelege să ne scutească de continuarea acestei misiuni, devenită inutilă, de acum înainte. Până acum orice mişcare a pacientului a fost pentru noi un eveniment de maximă importanţă dar lucrurile nu mai pot continua aşa. Deja venim a cincea oară în rezerva lui şi tot degeaba. O fi ştiind generalul de brigadă ce vrea de la noi, dar

misiunea noastră este mai simplă decât ne-am aşteptat. Ne-am făcut pe deplin datoria şi ORDINUL a fost îndeplinit cu brio”.

„Domnule maior, propun să ne retragem din misiune şi să-mi permiteţi să întocmesc un raport care să reflecte punctul nostru de vedere. Voi lua cu mine toate datele legate de observaţiile făcute asupra pacientului şi nu cred că vom întâmpina dificultăţi în abandonarea misiunii”.

„Sincer, nici eu nu mai văd ce am mai putea face aici”, spuse maiorul. „Nu are niciun rot să ne mai agităm. Doar nu vreţi să vă consemnez pe toţi aici, ani întregi, până ce aflaţi tot ce doreşte domnul general de brigadă să ştie de la noi? Dacă aş fi un militar orbit de simţul datoriei, aşa ar trebui să fac. Dar nu o voi face. Am să vă las lucrurile să decurgă de la sine fără a mai da importanţă amintirilor domnului profesor. Dacă tot se află într-o situaţie de amnezie totală, nu are nicio importanţă să-l mai monitorizăm. Oricum, pentru el ar fi o mare performanţă să-şi poată relua îndeletnicirile lui de la catedră. Cred că eşti de acord cu mine că, în ideea că şi-ar aminti ceva ce nu trebuie, numeni nu l-ar lua vreodată în serios. Orice lucru mai curios ar spune, ar fi pus pe seama accidentului suferit în timpul expediţiei. Şi aşa trecea, în ochii celorlalţi, drept un tip cu fele de fel de ciudăţenii. Degeaba ne-am purtat frumos cu el, încercând să-l facem să vorbească, să spună tot ce ştie sau ce nu ştie. A fost un frumos efort dar, din păcate, inutil. Nu este cazul să ne mai agităm degeaba. Într-adevăr, profesorul s-a aflat la locul ACŢIUNII însă ACŢIUNEA a fost de maximă importanţă doar pentru noi”.

Emilius se simţi în plus în mijlocul dialog ce se desfăşura între cei doi aşa că ţinu pleoapele închise în continuare. Pe el îl interesa acum doar să iasă cu faţa curată din încurcătură. Fără să vrea, fără să schiţeze măcar un gest, începea să-şi dea seama cum stau lucrurile cu persoana lui. Se aflase într-un loc în care s-a desfăşurat o acţiune militară extrem de importantă de care el nu bănuise nimic. Continuă să fie extrem de concentrat la ceea ce maiorul vorbea cu însoţitorul său, de data aceasta pe un ton mult mai scăzut.

„Problema noastră a fost următoarea: a văzut profesorul ceva ce nu trebuia sau nu a văzut nimic?” adăugă maiorul fără să-l mai bage în seamă pe pacientul care stătea liniştit pe patul din rezervă. „Important pentru noi este că el a fost trimis ACOLO, cu studenţii lui, doar să

lucreze la prospecţiuni geologice, să creeze impresia că ACOLO se fac importante cercetări de suprafaţă. Dacă cineva stătea să observe de SUS ce se întâmplă, trebuia neapărat să creadă că cei care erau JOS lucrau pentru el, pentru domnul profesor. EXPERIMENTUL de maximă importanţă trebuia camuflat cu cea mai mare atenţie. Îţi dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă vecinii noştri ar fi aflat cu ce ne ocupăm? S-ar fi pus pe treabă imediat, şi-ar fi trimis pe aici tot felul de băgători de seamă cu acreditări, cu paşapoarte diplomatice, cu afaceri, şi-ar fi băgat nasul unde nu le fierbe oala, şi ar fi aflat imediat ce facem noi acolo, JOS, fără să le fi putut spune sau face ceva. În timpul acesta, cercetătorii lor ar fi robotit ca furnicile, îl încercat să facă şi ei la fel ce facem noi, ar fi încercat să ne ajungă şi, dacă se poate, să ne-ar fi luat-o înainte. Dar noi am avut grijă ca ei să nu bănuiască ceea ce am pus în operă. MAŞINA trebuie să ne asigure de aici încolo supremaţia şi controlul necondiţionat asupra celorlalţi, asupra tuturor. Doar ai văzut ce bine a ieşit toată treaba. Noi am pus MAŞINA în funcţie şi ei au început să ne trimită ajutoare umanitare, ca după un cutremur adevărat. Cei care au proiectat-o au fost geniali, locotenente. De acum înainte nu trebuie decât s-o facem să lucreze tot timpul, dedesubt, fără ca nimeni să nu bănuiască nimic, tiptil şi fără valuri prea mari. Ce mai contează dacă mai produce câte un cutremur de suprafaţă mai mult sau mai puţin important? Dăm vina pe natură. Oricum vom avea cea mai teribilă infrastructură din lume creată de o maşină pe care doar noi o deţinem. Până se vor trezi domniile lor, noi vom fi deja departe. Aşa ceva nu mai are nimeni: MAŞINĂ STRATEGICĂ NUCLEARĂ PENTRU STRĂPUNS TUNELE ŞI CANALE. Ai văzut cum a executat tunelul până la Marele Fluviu în câteva zeci de minute? Şi ce precizie a avut? Îţi dai seama ce loc ideal de camuflaj vor avea submarinele noastre? Vor veni când vor avea nevoie de adăpost tocmai din Marea Cea Mare, vor da parola şi vor dispărea în Marele Tunel. Parola, da, locotenente, pentru că fără ea nu se poate intra acolo, ca pe Corso. Maşina aceasta, prin lucrarea ei, depăşeşte orice imaginaţie. Încărcătura nucleară necesară propulsiei a fost uşor supradimensionată şi cutremurul rezultat a avut valoarea de 7, 6 în loc de 3, 7, dar pentru început e bine, e chiar peste aşteptări, în schimb rezultatul a fost impecabil. Dintr-o fericită greşeală, totul a ieşit perfect. Nici că se putea mai bine să avem o acoperire pentru

experienţa noastră: un seism de o asemenea magnitudine. Nu puteam să-l dezamăgim pe Marele Şef. Ar fi fost ultima greşeală. Cred că ne va decora pe toţi. Şi ce minunat a decurs recuperarea MAŞINII din apele Marelui Fluviu. Vecinii credeau că ai noştri pescuiesc o barjă mai lustruită, de pe fundul apei. Sau că le era foame şi s-au apucat de pescuit. Ha, Ha, Ha! Dar asta chiar că i-a depăşit pe toţi, suntem geniali, pe cinstea mea! Să vezi ce va ieşi când MAŞINA aceasta va avea vectorul de trimitere la ţintă îndreptat în sus, spre cer! Până şi universul ne va aparţine în întregime şi nimeni nu ne va mai ajunge vreodată!"

Se opri brusc, ca şi cum ar fi încheiat un discurs în faţa unei mulţimi pentru care nu merită să-ţi răceşti gura. Se uită cu milă la domnul profesor care, între timp, transpirase puţin şi aruncă foaia de observaţie pe noptieră.

„Domnule maior, cred că aveţi dreptate, pacientul nu mai are nicio importanţă pentru noi, începând din acest moment. Nu avem ce să ne reproşăm, cred că am făcut tot ceea ce era omeneşte posibil să-i identificăm capacitarea de interacţiune cu realitatea înconjurătoare".

„Să mergem, locotenente, şi aşa am stat cam mult pe aici. Să le spui doctoraşilor ăstora să-l treacă pe profesor în clasa de observaţie imediat inferioară. Oricum i-am dat prea multă importanţă şi, de acum înainte, nu mai merită osteneala. Dacă mai vin şi a şasea oară în rezerva asta o să-mi pierd minţile de tot… Cred că o să-mi iau un mic concediu. Ah, bine că mi-am amintit, spune-le să-l bărbierească mai des. Poate vine o vizită sus-pusă şi nu vreau să se spună că pacientul nu este tratat cum se cuvine".

Maiorul se îndreptă spre ieşire urmat îndeaproape de însoţitorul său. Ajuns în uşă, se opri şi mai aruncă o privire spre patul profesorului, ca şi cum ar fi uitat ceva, îşi trase chipiul pe ochi cu două degete, de parcă şi-ar fi luat rămas bun, apoi se întoarse şi ieşi. După ce uşa se închise profesorul simţi nevoia să inspire adânc. Un whisky dublu cu multă gheaţă era tot ce-şi dorea şi poate încă unul să doarmă adânc. Ba nu, unul ajunge că nu se ştie când o ia limba înaintea creierului. Nu era prea sigur dacă scăpase de tot de încurcături dar cel puţin ştia cum stă. Acum tot ce-i mai rămânea de făcut era să aibă grijă să nu dea impresia că-şi aminteşte ceva când se va hotărî să se trezească din nou. Şi el care se credea atât de important, în munţi, când

săpa după minerale strategice. Se simţea un pic jignit că fusese folosit doar ca „material” de acoperire. Culmea era că descoperise acel mineral strategic, asta era sigur. Oare s-o mai fi găsind rucsacul cu pietrele lui pe undeva? Decât să-l recupereze, mai bine se va face că nu ştie nimic şi va căuta un alt exemplar de mineral, poate chiar mai arătos, doar erau atâtea în zonă. Ca să vezi situaţie! Puţină prudenţă nu strică atunci când te-ai deşteptat după un accident. Poate te trezeşti în altă casă, în altă familie, în alt secol, în alt stat, şi începi să spui singur ce nu trebuie. E bună vârsta şi un pic de experienţă la aşa ceva. Îndrăzni, în sfârşit, să se uite către fereastră, încercând să identifice locul în care se află. Soarele tocmai apusese după munţi şi se lăsase o răcoare plăcută în rezervă. Acum putea dormi liniştit. Nu văzuse nimic dar aflase tot. Sau aproape tot. Că maşinăria aceea, de care tot vorbea maiorul, tot nu-i spunea prea mare lucru. El avea altă meserie.

Şi, în fond, nici măcar nu-i plăceau maşinile. De niciun fel.